

Arrest

nr. 153 584 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. AVAKYAN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 april 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg in de hoedanigheid van descendent ten laste.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 15 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 21 oktober 2014 dient op verzoekende partij op basis van nieuwe stukken opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg in de hoedanigheid van descendent ten laste.

1.4. De gemachtigde neemt de 14 april 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 21 april 2015 kennis neemt. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2014 werd ingediend door:

Naam: M. (...) Voornaam: S. (...) Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: S. (...) Rr: 91.09.19 621-07

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

In het kader van de vorige procedure gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 18.04.2014) werden volgende bewijsstukken voorgelegd betreffende financiële steun in het verleden en het heden: een verklaring van huisarts W. (...) en een verklaring van Dr V. I. (...) waarin beide artsen verklaren dat betrokkene bij hen op raadpleging is geweest en dat de moeder van betrokkene instond voor de kosten ervan, een verkoopshistoriek van de Marktapotheek te Merksem met vermelding van de naam van betrokkene, een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 10.12.2013 de som van 57,42EUR heeft betaald aan tandarts H. (...). Echter, met deze stukken werd niet aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine.

In het kader van de aanvraag van 21.10.2014 werden volgende nieuwe elementen aangebracht:

Stortingsbewijzen LCC International Money Transfer van de moeder aan familie in het land van herkomst voor de periode december 2009 t.e.m. mei 2010, factuur van FOD Binnenlandse zaken / civiele veiligheid op naam van betrokkene dd. 07.10.2014, factuur A. (...) bvba op naam van betrokkene dd. 01.12.2014, facturen AZ K. (...) op naam van betrokkene dd. 30.09.2014 + rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon deze facturen heeft betaald en kinderbijslag heeft ontvangen voor betrokkene. Het concept 'ten laste' zoals beschreven in art. 40bis, §2, 3° houdt wel degelijk in dat er dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. Wat betreft het overmaken van geld aan andere familieleden in Armenië, deze bewijsstukken kunnen niet aanvaard worden als voldoende bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt immers dat het geld voor hem bestemd was. Het attest van onvermogen van 2.12.2013 met betrekking tot het gebrek aan eigendom van betrokkene in het land van herkomst biedt uitsluitel betreffende de eigendom. Het attest van 19.05.2014 waaruit blijkt dat betrokkene niet werkt, kan niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene er voorafgaandelijk aan de komst naar België geen inkomen had, het attest is immers opgesteld in tegenwoordige tijd, overeenkomstig de vertaling staat er dat betrokkene een inwoner is van G. (...) en niet werkt. Het geeft geen uitsluitel over de periode dat betrokkene er daadwerkelijk woonde. Betrokkene verblijft kennelijk reeds jarenlang in België, in illegaal verblijf. Het spreekt voor zich dat geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een situatie van 'onvermogen' dat betrokkene, door illegaal te verblijven in België, zelf heeft gecreëerd. De bewijzen van ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in België zijn daarom niet relevant. Het attest van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene tot op heden geen steun heeft genoten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke

basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het gezag van gewijsde van de uitspraak van de Raad”.

2.2. Het middel luidt als volgt:

“Artikel 40ter Vw stelt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*“

“...”

Artikel 40ter Vw verwijst integraal naar de bepalingen van artikel 40bis voor zover het betreft de familieleden die onder artikel 40ter worden opgesomd, zodat de wetgever de Belgen hiermee gelijkgesteld heeft met de burgers van de Unie.

Artikel 40bis Vw somt de familieleden op die in aanmerking komen voor een aanvraag gezinshereniging,:

“1§ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar **of die te hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; “(eigen stijlzetting)

Voor zijn aanvraag heeft verzoeker zich gesteund op de bepalingen van artikel 40bis, §2 3°Vw, namelijk een bloedverwant in neerdalende lijn die hunnen ten laste is. **De Vreemdelingenwet vult verder niet aan op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.**

In dit verband heeft de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105, Yuying Jia vs. Migrationsverket het begrip “**te hunnen laste zijn**” als volgt geïnterpreteerd: “dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Het betreft dus een **feitelijke situatie** waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. **Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond.** Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23; arrest Yuying Jia, punt 36).

Eveneens betekent dit dat de bevoegde overheid een appreciatiemarge behoudt om te oordelen over de door betrokkene voorgelegde stukken.

In casu heeft verzoeker de volgende stukken voorgelegd aan verweerster ter staving van zijn afhankelijkssituatie met zijn Belgisch ouder(stuk 2):

- Geldoverschrijvingen naar Armenië
- Doktersverklaringen dat betrokkene bij hen op raadpleging is geweest, waarvan de kosten de moeder heeft betaald
- Facturen op naam van verzoeker en de bankuittreksels van de moeder waaruit blijkt dat de moeder deze kosten heeft betaald.
- Een attest uit het land van herkomst dd 19.05.2014 waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten beschikt en niet geregistreerd staat bij de Ministerie van tewerkstelling

- Een attest uit het land van herkomst dd 02.12.2013, waaruit blijkt dat betrokkene niet over een eigendom beschikt
- Een attest van het bestuur van paspoorten en visa van de politie te Armenië dd 17.12.2014, waaruit blijkt dat betrokkene niet over een paspoort beschikte in de periode van zijn legerdienst
- Een attest van het Ministerie van Defentie van Armenië dd 16.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene van 11/2009 t.e.m. 11/2011 in dienstplicht is geweest bij de krijgsmacht van Armenië
- Geboorteakte van de moeder en de tante van betrokkene waaruit blijkt dat de geldoverschrijvingen op naam van de tante van betrokkene zijn gemaakt

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk is van zijn ouders en door hen effectief ondersteund wordt.

Evenals blijkt dat verzoeker vanaf zijn 18 jaar voor gedurende twee jaar (van 2009 t.e.m. 2011) in dienstplicht is geweest bij de Armeense leger.

Dat gedurende deze periode betrokkene ingevolge zijn dienstplicht zijn paspoort diende af te geven bij de plaatselijke overheid, dienst paspoortafdeling.

Dat na het beëindigen van de dienstplicht verzoeker 20 jaar oud was toen hij naar België was gekomen. Toch weigert verweerster de aanvraag van verzoeker te aanvaarden stellende dat **“Het concept ‘ten laste’ zoals beschreven in art. 40bis, § 2,3° houdt wel degelijk in dat er dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheids situatie bestond tegenover de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine.** Wat betreft het overmaken van geld aan andere familieleden in Armenië, deze bewijsstukken kunnen niet aanvaard worden als voldoende bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, nergens uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat het geld voor hem bestemd was. Het attest van onvermogen van 2.12.2013 met betrekking tot het gebrek aan eigendom van betrokkene, in het land van herkomst biedt uitsluitend betreffende de eigendom. Het attest van 19.05.2014 waaruit blijkt dat de betrokkene niet werkt, kan niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene er voorafgaandelijk aan de komst naar België geen inkomen had, het attest is immers opgesteld in tegenwoordige tijd, overeenkomstig de vertaling staat er dat betrokkene een inwoner is van G. (...) en niet werkt. Het geeft geen uitsluitend over de periode dat betrokkene er daadwerkelijk woonde. Betrokkene verblijft kennelijk reeds jarenlang in België, in illegaal verblijf. **Het spreekt voor zich dat geen verblijfsrecht kan worden ontleed aan een situatie van ‘onvermogen’ dat betrokkene, door illegaal te verblijven in België, zelf heeft gecreëerd. De bewijzen van ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in België zijn daarom niet relevant.** Het attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene tot op heden geen steun heeft genoten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken”

Deze redenering van verweerster is niet alleen manifest onjuist maar druist volledig in tegen de geldende bepalingen van artikel 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet.

Verweerster volhardt standvastig in de redenering dat er een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon dient te bestaan vanuit het land van herkomst en dit niettegenstaande de rechtspraak van uw Raad en van het Hof van Justitie, voornoemd.

Zij houdt geen enkele rekening met het geheel van de door verzoeker voorgelegde stukken en beperkt zich slechts tot de bewijsstukken vanuit het land van herkomst (en dan nog enkel en alleen bewijzen van geldoverschrijvingen). Alle andere stukken die in dit kader niet binnen passen, worden gewoonweg buiten beschouwing gelaten: **“Het spreekt voor zich dat geen verblijfsrecht kan worden ontleed aan een situatie van ‘onvermogen’ dat betrokkene, door illegaal te verblijven in België, zelf heeft gecreëerd. De bewijzen van ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in België zijn daarom niet relevant.”**

Het wordt niet betwist dat verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoeker voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. Verzoeker had immers tal van documenten voorgelegd ter staving dat hij ten laste is van zijn ouders. Vermits de Vreemdelingenwet niet aangeeft op welke wijze deze afhankelijkheidsrelatie dient te worden aangetoond, blijft het een feitelijke situatie die met elke middel kan worden aangetoond. In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als ten laste van zijn Belgische ouder of waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken. Minstens is de motivering gebrekkig. Aangeven dat er met de stukken van ten laste in België geen rekening kan worden gehouden vermits verzoeker hier illegaal verbleef, is niet alleen in strijd met de formele motiveringsplicht maar is tevens niet naar recht verantwoord. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet **naar recht** kan verantwoorden waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken.

Voorts stelt verweerster dat “Wat betreft het overmaken van geld aan andere familieleden in Armenië, deze bewijsstukken kunnen niet aanvaard worden als voldoende bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, nergens uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat het geld voor hem bestemd was”. Dit is nogal opmerkelijk.

Op 22.10.2014 resp. 30.10.2014 heeft verzoeker uit monde van zijn raadsman een schrijven gericht aan verwerende partij, waarbij hij haar meedeelde, dat hij vanaf zijn meerderjarigheid tot voor zijn aankomst

in België in dienstplicht was bij de Armeense leger te Armenië. Ingevolge hiervan diende hij tevens zijn paspoort af te leveren bij de plaatselijke overheid, dienst paspoorten (**stuk 3 en 4**). Gelet hierop konden de ouders geen geld overmaken naar Armenië op naam van verzoeker. Het geld werd derhalve overgemaakt op naam van de tante van verzoeker die dan vervolgens aan verzoeker gaf. Ter staving hiervan heeft verzoeker twee documenten gevoegd bij zijn aanvraag: een van de dienst paspoorten en een van het Ministerie van Defensie van Armenië die het voorgaande bevestigde (zie stuk 2)

Verweerster zwijgt in alle talen hierover. Er wordt niet eens vermeld waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken terwijl het zo nauw samenhangt met de voorgelegde bewijzen van geldoverschrijving.

Bovendien het simpel gegeven alleen dat verzoeker vanaf zijn meerderjarigheid tot voor zijn aankomst in België in legerdienst was in Armenië, had moeten volstaan voor verwerende partij dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van zijn ouders gelet op zijn onmogelijkheid om een eigen inkomsten te verwerven. Dat verweerster geen rekening heeft gehouden met deze gegevens en stukken blijkt uit het volgende. "Het attest van 19.05.2014 waaruit blijkt dat de betrokkene niet werkt, kan niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene er voorafgaandelijk aan de komst naar België geen inkomen had, het attest is immers opgesteld in tegenwoordige tijd, overeenkomstig de vertaling staat er dat betrokkene een inwoner is van G. (...) en niet werkt."

Aan verweerster werd tevens vermeld dat verzoeker op het moment dat hij naar België kwam 20 jaar oud was, waardoor er geen bewijzen van ten laste vanuit het land van herkomst konden worden gevraagd (in zoverre het vereist zou zijn) Artikel 40bis, § 2,3° Vreemdelingenwet stelt immers **dat kinderen onder 21 jaar oud worden geacht ten laste te zijn van hun ouders.**

Door thans te eisen dat verzoeker bewijzen van ten laste vanuit Armenië diende voor te leggen en geen rekening te houden met de andere voorgelegde stukken afkomstig vanuit België daar waar verzoeker op dat moment nog geen 21 jaar oud was, schendt verweerster artikel 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet.

8.1. Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst en miskenning van het gezag van gewijsde van de uitspraak

Verweerster stelt dat **"Het concept "ten laste" zoals beschreven in art. 40bis, § 2,3° houdt wel degelijk in dat er dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidssituatie bestond tegenover de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine"**. Deze redenering kan echter niet gevolgd worden.

De redenering dat de afhankelijkheidssituatie dient aangetoond te worden vanuit het land van herkomst geldt slechts **voor de andere familieleden dan diegene** die vermeld staan in artikel 40bis Vw (zie artikel 47/3 Vw). De familieleden die vermeld staan in artikel 40bis Vw genieten immers van een gunstige regeling.

Maar ook in artikel 47/3 Vw is het toegelaten om de afhankelijkheidsrelatie met elk passend middel aan te tonen.

Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerster de bewijzen van materiële steun die reeds bestond in het land van herkomst **als een dwingende voorwaarde** beschouwt voor een gezinshereniger terwijl nergens in de wet is terug te vinden dat de afhankelijkheidssituatie diende te bestaan reeds in het land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, de afhankelijkheid is een feitelijke situatie die kan worden aangetoond met elk passend middel. Door te stellen dat "Het spreekt voor zich dat geen verblijfsrecht kan worden ontleed aan een situatie van 'onvermogen' dat betrokkene, door illegaal te verblijven in België , zelf heeft gecreëerd De bewijzen van ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in België zijn daarom niet relevant." en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever vermag te doen. Verweerster schendt derhalve artikel 40ter juncto 40bis Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, **maar het mag geen voorwaarde zijn** voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen stijlzetting, punt 42).

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat dit tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk wordt verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name, wordt vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar tweede aanvraag om gezinshereniging geen elementen heeft voorgelegd waarmee zij aantoonde dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon bestond vanuit haar land van herkomst. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij voorgelegde stukken op zich wel aantonen dat zij in België ten laste is van de referentiepersoon, doch de gemachtigde stelt dienaangaande dat deze bewijsstukken niet relevant zijn, nu geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een situatie van 'onvermogen' die verzoekende partij, door enige tijd illegaal te verblijven in België, zelf heeft gecreëerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een Belg in functie van haar vader. Om in aanmerking te komen voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden nagegaan of aan de voorschriften van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Aangezien verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

2.6. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde in zijn beslissing enkel rekening heeft gehouden met stukken aangaande het ten laste zijn in het land van herkomst en dat de voorgelegde bewijsstukken omtrent haar afhankelijkheid ten opzichte van de Belgische referentiepersoon in België ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten. Verzoekende partij onderstreept dat de Vreemdelingenwet niet aangeeft op welke wijze deze afhankelijkheidsvereiste dient te worden aangetoond, dat het een feitelijke situatie betreft waarbij dient te worden aangetoond dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en dat dit gegeven met elk middel kan worden aangetoond. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Dienaangaande wordt in het verzoekschrift nog verwezen naar enkele punten uit het arrest “Yuying Jia” en het arrest “Lebon” van het Hof van Justitie.

Verzoekende partij betoogt verder dat verwerende partij ten onrechte stelt dat zij dient aan te tonen reeds in haar land van herkomst afhankelijk te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Volgens verzoekende partij strookt een dergelijke vereiste niet met “de rechtspraak van uw Raad” en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), waarbij verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 36). Een dergelijke redenering in de bestreden beslissing miskent volgens verzoekende partij “het gezag van gewijsde van de uitspraak”, waarmee verzoekende partij wederom lijkt te verwijzen naar de, niet nader toegelichte, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het voormelde arrest Jia van het Hof van Justitie.

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing twee determinerende motieven bevat. Enerzijds wordt gemotiveerd waarom niet is aangetoond dat de verzoekende partij reeds in haar land van herkomst ten laste is geweest van de referentiepersoon. Anderzijds wordt gemotiveerd waarom de bewijzen van ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in België niet relevant zijn. Het eerst vermelde motief is een voldoende schragend motief voor de bestreden beslissing, zodat de motivering met betrekking tot het ten laste zijn van de referentiepersoon in België als overtuigend kan worden beschouwd. De in het verzoekschrift geleverde kritiek omtrent deze motivering kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.8. De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Echter, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent af te leiden uit het voormelde arrest Jia, blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat een descendent in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om

gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekende partij distilleert uit voormelde rechtspraak – en de, geheel niet nader genoemde, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – een tegengestelde conclusie, met name dat hieruit niet blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon dient te bestaan in het land van herkomst. Een dergelijke redenering mist, gelet op de duidelijke inhoud van de voormelde paragrafen, feitelijke grondslag en is gebaseerd op een selectieve lezing van het voormelde arrest Jia en Reyes.

2.9. Verzoekende partij meent tevens uit artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet – waarin verwezen wordt naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: “*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de unie*” – te kunnen afleiden dat een dergelijke voorwaarde enkel geldt voor andere familieleden dan die vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, nu de familieleden vermeld in voornoemd artikel een gunstigere regeling genieten. Deze voorwaarde staat niet vermeld artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er wederom op dat, voor wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie, die naar analogie kunnen worden toegepast op descendenten van een Belg. Zoals reeds aangegeven, wordt in het arrest Reyes gesteld dat descendenten van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ten laste worden beschouwd indien zij het bewijs leveren dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor hun aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste zijn van de referentiepersoon. Aldus blijkt uit de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie dat een descendent wel degelijk het bewijs dient te leveren dat hij in het verleden in het land van herkomst ten laste is geweest van de referentiepersoon. De verwijzing naar artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet – waarin verwezen wordt naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.10. Verzoekende partij voert tot slot nog aan dat zij hoe dan ook geen bewijzen dient voor te leggen van het feit dat zij ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst, nu zij op het moment dat zij naar België kwam slechts 20 jaar oud was. Verzoekende partij leidt uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet af dat kinderen onder leeftijd van 21 jaar worden geacht ten laste te zijn van hun ouders. Het bewijs dat de descendent ten laste is van de referentiepersoon, dient omwille van dit vermoeden dan ook niet te worden geleverd voor wat betreft de periode voordat de descendent de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, zo meent verzoekende partij. De Raad stelt vast dat aangaand argument berust op een verkeerde lezing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit de niet mis te verstane inhoud van dit artikel blijkt dat de betrokkene, die op het moment van de aanvraag 21 jaar of ouder is, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Deze voorwaarde geldt, blijkens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet voor descendenten die op het moment van hun aanvraag gezinshereniging nog niet de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt. Het gegeven dat enkel descendenten van 21 jaar of ouder moeten aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, houdt verder niet impliciet in dat meerderjarige kinderen tussen de 18 en de 21 jaar automatisch worden geacht ten laste te zijn van hun descendent. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij dient te worden vrijgesteld van de bewijsplicht dat zij ten laste is geweest van haar familielid voor de periode dat zij nog in haar land van herkomst verbleef, omdat zij toen tussen de 18 en de 20 jaar oud was. De Raad merkt dienaangaande nog op dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekende partij op het moment dat zij een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van descendent van een Belg, ouder was dan 21 jaar. Er kan worden vastgesteld dat verwerende partij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dan ook niet heeft geschonden door *in casu* het bewijs te vragen dat verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste was van de opgegeven referentiepersoon, ook al had verzoekende partij toen de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt. Hier anders over oordelen zou een ontkenning betekenen van de wettelijke voorwaarde waaraan zij *in casu* dient te voldoen.

2.11. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, op grond van een incorrecte feitenvinding of in strijd met artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft gesteld dat het concept “ten laste”, zoals beschreven in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat er dient te worden aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon vanuit het land van herkomst, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals hieronder zal blijken.

2.12. Verzoekende partij gaat in tweede instantie niet akkoord met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Verzoekende partij kan zich meer specifiek niet vinden in de motivering dat de bijgebrachte stortingsbewijzen van haar moeder aan diens familie in het land van herkomst voor de periode december 2009 – mei 2010 niet aantonen dat zij reeds ten laste was in haar land van herkomst, nu nergens uit deze stukken blijkt dat het geld voor haar bestemd was. Verzoekende partij stelt dat haar

raadvrouw op 22 oktober 2014 respectievelijk op 30 oktober 2014 een schrijven heeft gericht aan verwerende partij waarbij wordt aangegeven dat verzoekende partij vanaf haar meerderjarigheid tot haar aankomst in België in dienstplicht was bij het leger in Armenië. Omdat zij gedurende deze periode haar paspoort diende af te leveren bij de plaatselijke overheid, konden haar ouders geen geld overmaken op haar naam. Het geld werd daarom overgemaakt op naam van haar tante. Verzoekende partij stelt dat zij ter staving hiervan bij haar aanvraag twee documenten heeft overgemaakt: een attest van de dienst paspoorten en een attest van het Ministerie van Defensie van Armenië die het voorgaande bevestigt (stuk 2 bij het verzoekschrift). Verwerende partij heeft echter niet vermeld waarom zij met deze stukken geen rekening kan houden.

In het verzoekschrift wordt tevens verschillende malen benadrukt dat het “ten laste” zijn een feitelijke situatie betreft, waarbij dient te worden aangetoond dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en dat het bewijs hiervan met ieder passend middel kan worden geleverd.

De Raad kan verzoekende partij bijtreden waar zij stelt dat, conform het bepaalde in het arrest Jia van het Hof van Justitie, de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt aangehaald, neemt dit echter niet weg dat uit voormeld arrest niet kan worden afgeleid dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

2.13. *In casu* kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag ter staving van het feit dat zij in haar land van herkomst ten laste is geweest van haar ouder(s), onder meer de volgende documenten heeft neergelegd: 7 stortingsbewijzen van “*LCC International Money Transfer*” voor de periode december 2009 - mei 2010 vanwege haar moeder, mevrouw A. M. met als vermelde begunstigde haar tante, mevrouw G. A., een document “*Customer Certificates*” van “*LCC International Money Transfer*” die enkele van deze stortingen bevestigt, een document “*Customer Certificates*” van “*LCC International Money Transfer*” waaruit blijkt dat de moeder van verzoekende partij op 26 december 2009 en op 31 mei 2010 geld heeft overgemaakt aan een zekere G. N., twee geboorteaktes (waarvan 1 duplicaat) waaruit blijkt dat mevrouw G. A. de tante is van verzoekende partij (zus langs moederszijde) en een handgeschreven niet gedateerde brief, vermoedelijk opgesteld door de raadvrouw van verzoekende partij, waarin vermeld wordt dat deze gelden toekwamen op de naam van de tante of oom van verzoekende partij. In het administratief dossier is tevens een “*synthesedocument telefoongesprek*” d.d. 28 oktober 2014 terug te vinden waaruit blijkt dat de raadvrouw van verzoekende partij aan verwerende partij telefonisch heeft meegedeeld dat de familie van verzoekende partij tijdens haar legerdienst in Armenië geld naar haar heeft gestuurd maar niet op haar naam, wel op naam van een tante. Hierbij wordt aangegeven dat de raadvrouw hier nog bewijzen van zal bijbrengen. Op 22 oktober 2014 heeft de raadvrouw van verzoekende partij eveneens een fax bezorgd aan verwerende partij waarin zij vraagt om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2014 te herzien.

2.14. De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de voorgelegde stortingsbewijzen. Er wordt in de bestreden beslissing evenmin ontkend dat de gelden bestemd waren voor familieleden van de verzoekende partij, *in casu* haar tante langs moederszijde. De gemachtigde heeft echter vastgesteld dat nergens uit deze stukken blijkt dat dit geld effectief bestemd was voor de verzoekende partij. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier daar nergens wordt aangetoond dat de gelden die werden overgeschreven aan de tante daarna ook daadwerkelijk aan verzoekende partij werden overgemaakt. Dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze bewijsstukken niet kunnen aanvaarden als voldoende bewijs dat verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

Doordat niet wordt aangetoond dat de overgeschreven gelden ook daadwerkelijk aan verzoekende partij werden overgemaakt, blijkt voor de gemachtigde niet afdoende dat zij derhalve in haar land van herkomst afhankelijk was van de financiële steun van haar ouder(s) om in haar basisbehoeften te voorzien.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent de informatie die haar raadvrouw per brief van 22 oktober 2014 en via het telefoongesprek van 28 oktober 2014 aan verwerende partij heeft bezorgd, stelt de Raad vast dat deze informatie loutere, niet gestaafde beweringen betreft van de raadvrouw, en dit bovendien in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging. Bovendien kan deze informatie hoe dan ook geen ander licht werpen op de vaststelling dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoekende partij in dienstplicht was en dat zij daarom haar paspoort diende af te geven, zodat haar geen geld kon worden overgemaakt, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat niet wordt aangetoond dat het geld dat aan haar tante werd overgeschreven daadwerkelijk werd overgemaakt aan verzoekende partij om in haar basisbehoeften te voldoen. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgelegde bewijzen van stortingen aan familieleden in

de periode dat verzoekende partij nog in Armenië woonde, doch dat hij heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze gelden effectief voor verzoekende partij waren bestemd zodat deze kon voldoen aan haar basisbehoeften. Uit deze motivering blijkt op impliciete wijze dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde informatie, doch dat hij van mening was dat deze informatie en de voorgelegde stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk (op financiële wijze) ondersteund werd door de referentiepersoon.

Verzoekende partij haalt ten slotte nog aan dat uit het gegeven dat zij vanaf haar meerderjarigheid tot vlak voor haar aankomst in België in legerdienst was in Armenië, had moeten volstaan als bewijs dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar ouders, gelet op de onmogelijkheid om tijdens deze periode eigen inkomsten te verwerven. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het attest d.d. 19 mei 2014 dat zij heeft bijgevoegd in het kader van haar aanvraag. De Raad merkt in de eerste plaats op dat voormeld attest d.d. 19 mei 2014, zoals verwerende partij terecht opmerkt, werd opgesteld in de tegenwoordige tijd. De Raad ziet dan ook niet in hoe een dergelijk document een bewijs vormt voor de bewering dat verzoekende partij tijdens haar dienstplicht in Armenië, die plaatsvond van 21 november 2009 tot 21 november 2011, gezien haar materiële en economische toestand niet in haar basisbehoeften kon voorzien en dat zij om die reden financieel werd ondersteund door haar moeder. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat het attest waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekende partij in de voormelde periode in haar dienstplicht heeft verricht in Armenië, pas werd voorgelegd bij het verzoekschrift. Een dergelijk bewijsstuk van haar militaire dienstplicht bevindt zich niet in het administratief dossier. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij middels dit loutere gegeven niet aantoonde dat zij zich in haar land van herkomst in een situatie bevond waarin zij niet in haar basisbehoeften kon voldoen en dat haar ouders haar, via haar tante, geld overmaakten om in haar basisbehoeften te voldoen.

De Raad merkt verder nog op dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift twee documenten heeft voorgelegd ter staving van haar bewering dat de gelden die werden overgemaakt aan haar tante voor haar bestemd waren: een attest opgesteld door de *“adviseur van derde graad van de paspoortafdeling te S.”* d.d. 17 december 2014, waarin gesteld wordt dat het paspoort van verzoekende partij zich *“vanaf 21.11.2011 tot 21.11.2011”* bevond in de paspoortafdeling van de stad S. *“in gevolge als dienstplichtige”* (stuk 2) en een attest vanwege het Ministerie van Defensie van de Republiek Armenië d.d. 16 december 2014 waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij de dienstplicht heeft voldaan van 21 november 2009 tot 21 november 2011 (stuk 2). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat deze stukken werden voorgelegd aan de gemachtigde in het kader van de ingediende aanvraag om gezinshereniging. Aangaande documenten worden pas voor het eerst neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift. De gemachtigde kon er bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf dan ook geen rekening mee houden. Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekende partij in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad merkt volledigheidshalve op dat het verzoekende partij vrijstaat om op basis van deze nieuwe stukken een nieuwe en volledige aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Belg in te dienen.

Ter terechtzitting wordt nog verwezen naar het arrest nr. 130 295 van de Raad van 29 september 2014. Hiermee lijkt verzoekende partij, gelet op de inhoud van dit arrest, haar argument kracht te willen bijzetten dat de gemachtigde rekening diende te houden met (het geheel van) alle voorgelegde gegevens waarmee verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, en meer bepaald met de bewijzen omtrent de geldstortingen. De Raad stelt – los van de bemerking dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde genieten – vast dat het echter een geval betrof waarbij de gemachtigde in zijn beslissing, behalve het bewijs van onvermogen, op generlei wijze de andere bewijselementen had besproken, hetgeen des te meer klemmt nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de betrokkene materieel werd ondersteund door de Belgische referentiepersoon. Het betrof onder meer bankuittreksels van de referentiepersoon waaruit dient te blijken dat deze laatste maandelijks 200 euro onderhoudsgeld overmaakte aan de verzoekende partij. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt echter dat de gemachtigde *in casu* wel degelijk – minstens op impliciete wijze – rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen in het kader van de aanvraag gezinshereniging en dat gemotiveerd werd waarom deze niet volstaan als bewijs dat verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betreft de stortingsbewijzen, dient nogmaals te worden opgemerkt dat de gemachtigde met recht kon vaststellen dat uit het feit dat er gelden werden overgemaakt aan een familielid van verzoekende partij, niet kan worden afgeleid dat dit geld ook effectief voor verzoekende

partij bestemd was, opdat zij kon voldoen in haar basisbehoeften. De verwijzing naar voormeld arrest van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

2.15. De Raad besluit op basis van het voorgaande dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden, in haar land van herkomst, ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Het blijkt evenmin dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze tot dit besluit is gekomen, nu uit bestreden beslissing en de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 40*ter*, *juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES